

# ***PŘÍPRAVA NA HODINU – ČTENÍ***

## **Struktura hodiny:**

- ⇒ četba veršované pohádky Zvířátka a loupežníci,
- ⇒ rozdání pracovních listů – doplnění rýmů,
- ⇒ vyhodnocení správného vyřešení,
- ⇒ (do dvojic, trojic) rozdání papírů s úryvky textu, žáci se musí seřadit dle logické posloupnosti příběhu,
- ⇒ kontrola přečtením pohádky.

## **Pomůcky:**

- ⇒ PC, tiskárna (při přípravě učitele),
- ⇒ pracovní listy,
- ⇒ knížka Špalíček veršů a pohádek.

## **Doplnění:**

- ⇒ při hodině výtvarné výchovy žáci vybarví příslušné pracovní listy, doplní je ilustracemi a jako příběh přišpendlí na nástěnku.

## **Závěrečné hodnocení:**

- ⇒ žákům se práce líbila, nejvíce rovnání před tabulí a ilustrace příběhu,
- ⇒ tato forma práce se mi osvědčila zvláště při odpoledních hodinách, neboť není tak náročná na pozornost a žáci při ní nesedí neustále v lavicích.

## **ZVÍŘÁTKA A LOUPEŽNÍCI**

*František Hrubín*

Jednou domov opustili,  
kozel, kohout, kočička.

Šli celý den, nespatriili  
cestou ani človíčka.

Pořád stejnou notují,  
na lidi si stěžují:

„Kikirí, kikirí,  
nač mám vstávat ve čtyry?“

„Mňouky mňou, mňouky mňou,  
už nás trápit nebudou.“

„Mée mé, mée mé,  
s lidmi už být nechceme!“

„V lese najdem živobytí,  
kočička si ptáčka chytí,  
kohout jádry bude živ  
a ten kozel najde trávy,  
ještě lepší nežli dřív.

Nic nás v cestě nezastaví,  
kikirí, mňou, méé mé,  
lidem smát se budeme.“

Večer nemohli už zpátky,  
les se zavřel za zvířátky.

Les je v noci jako živý:  
vítr učí mluvit dříví,  
měsíc houby cvičí v tanci  
a na zádech svatojánci  
hvězdy z nebe snášejí.  
Je jim čím dál smutněji.

A tak jdou  
lesem, tmou,  
levá, pravá,  
přední, zadní –  
pozor, kozle, neupadni!

Na zvířátka padá strach,  
našlapují po špičkách,  
ale nemohou už zpátky,  
před zvířátky, za zvířátky  
černé lesy, tma a tma.

Kdopak se tu vyznat má!

„Mée mé, mée mé,  
sotva ten les přejdeme!“

„kikirí, kikirí,  
budem z lesa ve čtyry!“

„Mňouky mňou, mňouky mňou,  
řeči nikam nevedou.“

A tak jdou  
lesem, tmou,  
levá, pravá,  
přední, zadní –  
pozor, kozle, neupadni!

Vtom probleskla houštím záře,  
zajásala zvířátka:  
„Cesta lesem překrátká,  
budem zas mít hospodáře!“

Došli k staré chatrči,  
z okénka se světlo lije.  
Kozel všechny odstrčí,  
on chce vidě, kdo tam žije,  
kočka také, kohout též:

„Počkej, vždyť mě zamáčkneš!

Kikirikí! Mée mé!

Zacláníš mi! Né a né!“

Jeden druhého tu šidí,  
ale kohout první vidí...

Vidí, jak tam ve světnici  
v karty hrají loupežníci,

bum!

Sedma k sedmě,

osma k osmě,

já teď nesu,

eso k esu,

bum,

bum,

bum!

A tak hrají,

dupou, křičí –

o podkovu,

o káču,

o záplaty,

o jehličí,

bum!

Bum,

bum,

bum!

V tom zamečel kozel, hráči

vyskočili ze židlí,

ze dveří se strachy tlačí,

vždyť tam v okně zahlídli

hrozné zvíře: má tři hlavy,

jedna mečí,

druhá mňouká

a ta třetí kokrhá –

utíkejme,

utíkejme,

než nás všechny roztrhá!

Utíkají, les je žene,

s nimi karty rozházené,

karty, káča bláznivá,

divé houby v patách mají,

utíkají, klopýtají,

kolem všechno ožívá,

pařezy je spolknout chtějí,

houby už je dohánějí,

už je mají – ještě krok...

A tu loupežníci – skok,  
skok a skok a přes potok.  
Už jsou z lesa za potokem,  
oddychují, jdou jen krokem,  
už mají dost lesa, pranic,  
zpátky nevrátí se zanic.

A zvířátka přes kořeny  
dál žene les naježený:

„Mňouky, mňou, mňouky mňou,  
světýlka nás zavedou!“

„Mée mé, mée mé,  
už jim neutečeme!“

A tu kohout vesele  
překřičel své přátele:

„Kikirí, kikirí,  
je tři čtvrtě na čtyry!“

Svítá, svítá, za chvíličku  
vesele jdou po sluníčku,

levá, pravá,  
přední, zdaní,  
pozor, kozle, neupadni –

mezi poli, v ranní záři  
vracejí se k hospodáři.



Na tečky doplň chybějící slovo:

Jednou domov opustili,  
kozel, kohout, kočička.  
Šli celý den, nespatri  
cestou ani .....  
Pořád stejnou notují,  
na lidi si stěžují:

„Kikirí, kikirí,  
nač mám vstávat ve .....?“

„Mňouky mňou, mňouky mňou,  
už nás trápit .....“

„Mée mé, mée mé,  
s lidmi už být nechceme!“

„V lese najdem živobytí,  
kočička si ptáčka .....,  
kohout jádry bude živ  
a ten kozel najde trávy,  
ještě lepší nežli dřív.  
Nic nás v cestě nezastaví,  
kikirí, mňou, mée mé,  
lidem smát se budeme.“

Večer nemohli už zpátky,  
les se zavřel za .....

Les je v noci jako živý:  
vítr učí mluvit dříví,  
měsíc houby cvičí v tanci  
a na zádech svatojánci  
hvězdy z nebo snášejí.  
Je jim čím dál .....